

efter de kunne vurdere Ejendommen, og hvor-
 efter de i det hele have at gaa frem. Noget
 lignende kan ikke finde Sted over for Amts-
 raadet og Kommunen; Staten vil ikke der
 kunne føle sig tilstrækkelig tryk, da den ikke
 selv kan forordne, hvorledes der skal gaas
 frem med Tilsynet og Burderingen.

Jeg maa maasse atter komme tilbage til
 en Ytring af det ærede 12te kongevalgte
 Medlem (A. Hage), som ogsaa med Hensyn til
 Kredittforeningerne udtalte, at det var en saa
 stor Fordel ved dem, at man fik en Burdering,
 medens Staten efter Forslaget, som det fore-
 ligger, vilde have at udlane Penge efter
 vedkommendes egen Burdering. Jeg tror,
 at det ærede Medlem, efter hvad jeg nu har
 udtalt, vil se, at dette beror paa en Mis-
 forstaaelse.

Formanden: Da Tiden er fremrykket,
 beder jeg ærede følgende Talere om at fatte
 sig i størst mulig Korthed.

Hage: Den højtærede Minister talte
 i en temmelig bred Tone om de forskellige
 Bemærkninger, som jeg havde tilladt mig at
 gøre til det foreliggende Lovforslag, og lige-
 ledes vare hans Ytringer over for det ærede
 7de Medlem for 6te Kredts (Ahlfeldt) jo
 holdte i en noget bred Tone. Den ærede
 Minister har ikke fulgt det gamle Ord, at
 man ikke skal lade Solen gaa ned over sin
 Brede, han har bevaret den fra i Gaar, men
 jeg tror, at den højtærede Minister i Virke-
 ligheden uden Grund har taget vore Be-
 mærkninger saa ilde op, og at han ved et
 længere parlamentarisk Liv vil erfare, at
 man maa finde sig i, at Medlemmerne af
 Rigsdagen have en anden Anskuelse, uden at
 man derfor behøver at tage det ilde op.

Den højtærede Minister begyndte med
 at sige, at jeg hørte til det intransigente
 Mindretal — jeg erindrer ikke Ordene saa
 nøje — som i Virkeligheden skadede enhver
 Sag, som det arbejdede med, og den højt-
 ærede Minister tilføjede saa nogle Ytringer,
 som jeg nærmest forstod som ironiske, om, at
 han naturligvis alligevel ikke tvivlede om,
 at jeg nærer en varm Interesse for denne
 Sag. Den højtærede Minister tilføjede, at
 det viste sig ved, at jeg udtalte en varm al-
 mindelig Interesse for Sagen, men naar det
 kom til Forandringerne, sagde jeg: Det er
 Principspørgsmaal altsammen, hvorpaa jeg
 ikke vilde gøre nogen Indrømmelse; altsaa, jeg
 skulde være fuldstændig uvillig til at gaa
 ind paa nogen som helst Forandring. Den
 højtærede Minister begyndte med Kredittfor-
 eningerne — jeg maa sige, ret uheldigt for
 ham selv, thi hvis den højtærede Minister

vil læse Forhandlingerne fra i Gaar igen-
 nem, naar de komme i Rigsdagstidenden, er
 jeg overbevist om, at han vil saa et andet
 Indtryk af mine Udtalelser end det, han
 havde. Jeg henpegede paa de Følger, som
 Undladelsen af at benytte Kredittforeningerne
 vilde saa, men jeg tilføjede bag efter, at jeg
 betragtede det ikke som noget Principspørgs-
 maal, nej, kunde man undvære Kredittfor-
 eningernes Hjælp, havde jeg ikke det mindste
 imod det. Altsaa paa det Punkt forekommer
 det mig ikke, at den højtærede Ministers
 Angreb paa mig var videre berettiget.

Med Hensyn til de andre Forandringer,
 som den højtærede Minister er gaaet ind
 paa, og som han fastholdt ere ret ubetyde-
 lige, nævnde han, at jeg havde anket over,
 at han var gaaet ind paa en Tiendebel, som
 nu i Forslaget, saaledes som det er kommet
 fra Folketinget, er rentefri. Men, sagde han,
 den var han ikke gaaet ind paa, da han
 netop vilde have overført en Tiendebel til
 paa Arbejderens Konto, saaledes at denne
 altsaa skulde svare de to Tiendele. Dertil
 skal jeg bemærke — hvad jeg for øvrigt nær-
 mere skal komme til om et Øjeblik — at den
 højtærede Ministers Stilling lige over for
 denne ene Tiendebel var saa utlar, at det
 var umuligt at vide, om han her oppe vilde
 forlange de to Tiendele, som i Folketingets
 Affattelse vare blevne til en Tiendebel.
 Men desuden maa jeg sige, at fordi den
 efter Folketingets Affattelse rentefri Tiende-
 del skal gaa over til den ene Tiendebel,
 som Arbejderen skal staffe, ligger der deri
 ikke, at man ikke stadig kan fastholde det
 Flertals Standpunkt fra Kommissionen, at
 en Del af Statslaanet skal være rentefrit,
 og desuden er der Rentenedsættelser, som
 den højtærede Minister jo fuldt er gaaet
 ind paa.

Den højtærede Minister sagde, at jeg
 havde været i høj Grad forundret over, at
 han havde forandret Stilling med Hensyn
 til, at Arbejderen kun skal eje denne ene
 Tiendebel, som jo er et meget væsentligt
 Punkt. Jeg tror ikke, at jeg brugte saa
 stærke Udtryk, jeg tror tværtimod, at jeg
 brugte det Udtryk, at jeg var bleven glæde-
 lig overrasket, at det glædede mig, men at
 jeg var bleven noget overrasket, da jeg ikke
 af den højtærede Ministers Udtalelse i det
 andet Ting havde faaet noget Indtryk af,
 at han paa dette Punkt gif imod Folketingets
 Affattelse. Nu siger den højtærede Minister
 — og han sagde det meget skarpt — at jeg
 skulde naturligvis, naar jeg vilde tale om,
 hvad der var blevet sagt i Folketinget, have
 læst hans Udtalelser igennem, og han hen-
 viste mig til forskellige Udtalelser i Rigs-